

Καρδίαν — τὸ Σπῆλαιον Δοξαπατρή με τὸν Ληϊστήν, Σιδ, Φιλόπατρον Κερκυραίων, Ἀριστόν Ποδηλάτην καὶ Ἀθυσινὸν Πολεμιστήν — τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδίας με τὸν Πράσινο Χαβιάρι, Αὐτοκίνητον, Λάτριδα τοῦ Ὁραίου καὶ Βλαχοπούλου — ἡ Διονυσία Πηγή με τὸν Σιδ, Δωρητὴν Ὁνειρών, Μεγαλεσιόφιον Μπουκετάκι, Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου καὶ Γαυταμιτσίκου — ἡ Νεράιδα τῶν Σπετοῦδν με τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος — ὁ Χειμωνιάτικος Ἠλιος με τὸν Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων καὶ Ποῖος Εἶμαι — τὸ Ἀλ-Λαίφ τῶν Πατησίων με τὸν Τυδέα καὶ Θερινὴν Βροχήν — ὁ Ὀδελίσιος τῆς Κλεοπάτρας με τὴν Πειραικὴν Νύκτα, Μή μου Ἀπτον, Μικρὸν Ἀκανθολίδα, Ἀγγελοῦν Ἀγγερινὸν καὶ Ρόδιον Δόκιμον — ἡ Δουκίσα τῶν Σαλδων με τὴν Χρυσανθεμίδα, Ἀλ-Λε-Χάν, Ἀντιγόνην, Κουρασμοῦδον, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος καὶ Τυδέα

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκατὶ μέχρι τῆς 3 Μαρτίου.

Ἡ λύσις τῶν λέξεων, ἐπὶ τὸν ὅσον διόν καὶ γράφουσι τὸς λύσεις τῶν δι' ἀναγνώστους, παλαιῶν ἐν τῷ ἔργῳ μας εἰς φακίλλου, ὡς ἔασται περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων

[Κατὰ τὰν αὐτῶν προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἄρχεται ὁ νέος 77ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων. — Τὰ ποτελέσματα τοῦ προδ. σύνθεσις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων 76ου Διαγωνισμοῦ, ὡς δημοσιεύσθαι ἀργότερα ἄλλ' ἢ δημοσιεύσι τῶν ἐγκριθεῖσάν Ἀσκήσεων ἄρχεται ἀπὸ σήμερον καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους τοῦ ἔτου. — Ὑπευθυμίζομεν τὸν ὄσον τῶν Διαγωνισμῶν τούτου, καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστους μας, ὅσους ἀνακαλύπτουν κλοπιμαίαν Ἀσκήσιν, νὰ μᾶς τὴν καταγγέλλουν.]

1. Λεξιγράφος.

Δύο ν' εὖ ὡς εἰξέυρεις
Ἄν ἐνώσης μ' εὐκοιλίαν,
Ἄνδρα εὐσεβῆ θὰ εὕρῃς
Στῶν ἁγίων τὴν χορείαν.

2. Στοχειογράφος.

Εἶμαι νῆος ὅπως ἔχω. Ἐνα γράμμ' ἂν μεταβάλ-
Κατακόσμησ' δὲ τὸν τόνον. | λη
Θὺ μάκουσῃ, ἀρκεῖ μὲν οὐ,
Εἰς τὸ στήθος σου ἐπάνω τὸ χεράκι σου νὰ βάλ-
[λης.]

3. Μεταγραμματισμὸς.

Ἐνθ' ἐπλάσθη ἐκ τῆς γῆς γίνομαι γῆ καὶ πάλιν
Μόνον ὅπως κεφαλὴν ἄλλως προσλάθω ἕλλην.
[Ἡ λύσις ἀπὸ τῆς Μουσικῆς τοῦ Φύσιος]

4. Ἀναγραμματισμὸς.

Εἰς τὴν Γραφήν με ἀπαντᾷ, ὡς ἔχω ἂν μαφι-
[ση]
Καὶ Ἀργυραῖος θὰ γινῶ, ἂν μάναγραμματι-
[ση]
[Ἡ λύσις ἀπὸ τοῦ Τριπολιέμου]

5. Κεκρυμμένη καὶ ἀντεστραμμένη Γωνία

1. — Τὰ νωπὰ σῦκα εἶνε γλυκύτατα.
2. — Τὴν τίσραν ἐρόρουσ οἱ Πέρσαι.
3. — Κρόνος ὁ Τιτᾶν ἔτρωγε τὰ τέκνα του.
4. — Σοφὸς Σοφοκλῆς.
5. — Τὸ ρητὸς εἶνε ἐπίρρημα.

[Ἡ λύσις ἀπὸ τὸν Λουλοῦδι τῆς Κηφίας]

6. Κρέκος

- ★ ★ ★ ★ ★ Ἄντικαταστήσε τους ἀπτε-
★ ρισκούς καὶ τὰς στιγμάς,
★ δὲ γράμματων οὐ οὐ,
★ ὡσεὶ νινκαγιώσεται· ἔ
★ νο δένδρον ὀπαροφρόν,
★ ἀριστέρᾳ Ἀυτοκράτωσ καὶ
★ δεξιᾷ ἄρχαίσι ἥρας. Εἰς δὲ
★ τὸ μέσον, ἀπὸ τὰ Ο, δεξιᾷ
★ πόλις τῆς Εὐρώπης καὶ ἀ-
★ ριστέρᾳ ἄρχαίσι βασιλέ
★ παί.
- ★ [Ἡ λύσις ἀπὸ τῆς Ἀφῆς Ἠλίου]

7. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

Τρέχει ἀπ' ἐδῶ, τρέχει ἀπ' ἐκεῖ... δὲν το
εὐρίσκει. Ἐπιπέλου; διακρίνει ἐκεῖ πλησίον
εἰς τὸ ρυζίκιον, τὸ ὅποιο, διασχίσε τὸν κῆπον,
ἐν ζῷ, με τὸ βιβλίον τοῦ εἰς τὸ στόμα.
Ζητεῖται τὸ ὄνομα τοῦ βιβλίου, τὸ ὅποιο
ἔλασεν ὁ Τάνης; καὶ τὸ ζῷον, τὸ ὅποιο τὸ
εὕρε.

[Ἡ λύσις ἀπὸ τοῦ Μοχικῆς τοῦ Πουλιού]

8-9. Μεταμορφώσεις.

1. — Ὁ Χειμὼν διὰ 15 μεταμ. νὰ γίνῃ Θέρος.
2. — Ὁ Γέλος δι' 11 μεταμ. νὰ γίνῃ Θρήνος.

[Ἡ λύσις ἀπὸ τὸν Λουλοῦδι τῆς Κηφίας]

10-14. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γράμματων ἐκάσῃ τῶν
κάτωθ' λέξεων διὰ μίας καὶ πάντοτε τῆς αὐτῆς
συλλαβῆς, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις.
δέν, ἰμάς, γρηγοῖα, σῆτος, ἀστικὸς
[Ἡ λύσις ἀπὸ τῆς Ἀφῆς Ν. Τριπολιέμου]

15. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ πρῶτον γράμμα
τῆς πρώτης, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρί-
τον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃ, ἀποτελοῦν μί-
αν τῶν Μουσῶν:

1. Γοργών, 2. Σειρήν, 3. Νύμφη, 4. Ἀρ-
πυία, 5. Κριτής, 6. Ἀρχαία βασιλοπέλας, 7.
Ἐπίσχος, 8. Πέρσης στρατηγός, 9. Ἀρχαία
βασιλοπέλας.

[Ἡ λύσις ἀπὸ τῆς Ἀφῆς Κηφίας]

16. Ἑλλητισμοφώνων

οἰα-η-οη-οιαε-η-υη

[Ἡ λύσις ἀπὸ τῆς Ἀφῆς Κηφίας]

17. Γρίφος.

Χ χ τὶ
χ χ τὶ τὶ
χ Η χ σ τὶ Ι τὶ :: Η
χ χ τὶ τὶ
χ τὶ
[Ἡ λύσις ἀπὸ τῆς Ἀφῆς Κηφίας]

18. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελ. 4 δημοσιευο-
μένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον πρό-
σωπον θὰ ζωγραφισθῇ ὁλόκληρον ἐπὶ τοῦ χάρτου
τῶν Λύσεων, ἄνευ περιγραφῆς.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46

545. Πεισιπύργος (πῖ. οὐ, στρατό,) — 546.
Μεϊκόν-Λεξικόν. — 547. Ἄμμος-Ἄμμος. —

548. Μαλᾶγα-Ζαχαρία.

549. ΗΕΡ — ΣΙ — Α

ΣΙ — ΣΥ — ΡΑ

Α — ΡΑ — ΛΗ

550. Σ κ υ ρ ο σ ο σ ι ο σ μ η ρ ι

α σ

η μ σ ι κ α ι δ ι μ η σ ο σ ω

[Σκίρο, Κύρος, ἥρας, Ρώσος, ὄσος, ὀς
ὄσιος σὺ, Ἰος, ὀσμή, ὀσμίς, Μοῖσις, Ἰρι-
ρίς Ἰση, σὺν, Ἰνώ, νότος, ὄσος, ὀς, ὄση,
Σύμη, οἶμοι, Μοῖσις, Ἰση, δία, ἰα, ἀκίς, κίς,
Ἰσημήν, σμήν, μὴν, ἠλία, νή, ἰά, ἄς.]

551-556. Διὰ τὸν Α: Κακαμπάνα. Κακα-
σπᾶς, κακαπέλα, κακαγάνα, ἀναδάνα, κακα-
βάνη. — 557. Τὸ φέμικ ὡς τὴν πόρτα σβᾶνει.

— 558-560. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τῆς συλλαβῆς

ΣΤΟ: Καρδία (ΚΑΡυστος, ΔΙστομος, Ἀρι-
στος.) — 561. Μᾶθε, γέρο, γράμματα σεὰ πα-
ραχρᾶματα. — 562. Ἡέεις, ἀφίεις οὐ θη-
έεις ἐν πολέμῳ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας
ἐπι. 6 μόνον. Ἐπι. 6 μόνον. Ἐπι. 6 μόνον. Ἐπι. 6 μόνον. Ἐπι. 6 μόνον.]

Ἀνταλλάξω εἰκονογραφήματα δελτάρια. Ἀ-
πᾶντοίς ἀσφαλῆς. Διεύθυνσις: Stavros L.
Pissaridis, Alexandrie (Egypte). (Γ—1)

Ἡ Μεγάλῃ Πρακτικῇ καὶ Ἐμπορικῇ Ἀριθμη-
τικῇ, ἡ ὑπὸ τῶν Καταστημάτων Ἀνάστη
Κωνσταντινίδου ἐκδοθεῖσα, τιμᾶται φρ. 6. ἐλευ-
θερά ταχυδρομικῶν τελῶν. (Γ—2)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Ἀἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'. — Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις 18 Ἰανουαρίου 1903

Ἔτος 23^{ον} — Ἀριθ. 3

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Καὶ με μεγαλοπρεπῆς κίνημα, ὁ Ἀν-
δρῆκος ἐπῆρε με τὸν σουγιᾶν βούτυρον
ἀπὸ τὸ ἰδικόν του κομμάτι, καὶ το ἔβλ-
λεν εἰς τὸ κομμάτι τῆς Μαρούσας.
Ἦ μὲν ἐκείνη τῆς ἡμέρας τῆς ἐπὶ ἔλεγεν
ὅτι εἶχε κάμη, ὀλόκληρον τὸ καθήκον
του, καὶ ἡσθάνθη χαρὰν μεγάλην.
— Σὺ ἀρέσει, ἔ; εἶπε πρὸς τὴν
Μαρούσαν.
— ὦ, ναί! ἀπεκρίθη ἐκείνη.
Ἄλλὰ ἔτρεψε.
— Τί; κρούνεις;
— Λίγο...
— Παράξενο. Ἐγὼ δὲν κρού-
νω καθόλου.
— Μὰ ἐσὺ φορεῖς χονδρὰ ρού-
χα μάλλινα... ἐγὼ μόνο μιά
φούστα καὶ ἓνα πουκαμισάκι πά-
νινο· ἔπειτα εἶνε καὶ κτακου-
ρηλιασμένα.
— Θέλεις νὰ κάμωμε μιά τρύ-
πα ἔστον ὄχτο καὶ νανάψωμε μέσα
φωτιά;
Ἄλλο ποῦ δὲν ἤθελεν ἡ κακο-
μοῖρα ἡ Μαρούσα!
— Ναί, ναί, εἶπε· θὰ εἶνε πολὺ
εὐμορρα.
— Σὺ θὰ πᾶς νὰ εὕρῃς ξύλα·
ἐγὼ θὰ κάμω τὴν τρύπα.
— Με τί;
— Με τὸ σουγιᾶ μου ντέ!
Μοῦ τον ἀγόρασε ὁ πατέρας μου,
ὅταν πῆγαμε ἔστο πανηγύρι τοῦ
Πλωμαρίου.

Συνῆλθε κάπως με τὸ λιτόν γεῦ-
μα ποῦ εἶχε κάμη ἡ Μαρούσα, κ'
ἐπῆγε νὰ μαζεύσῃ μερικὰ ξηρό-
κλαδα. Εἰς τὸ ἀναμεταξὺ, ὁ Ἀν-
δρῆκος ἔσκαψεν ἐν μικρὸν κοίλωμα
εἰς τὸν ὄχθον, εἰς μέρος ὅπου
δὲν ὑπῆρχε διόλου χορτάρι.
— Ναί· ἀλλὰ πῶς θανάψωμε
τὴ φωτιά μας; ἤρῳτησεν ἡ μικρά.
— Βλέπεις ἐκεῖ τὴν καμινά-
δα ἐκεῖ-πέρα; Εἶνε τὸ σπίτι τοῦ

Ἰδὼν Κέρνοζην. Πρέπει νὰ πᾶς καὶ νὰ
φέρῃς λίγη φωτιά ἔστο παπούτσι σου.
— Μὰ δὲν ἔχω παπούτσι.
— Καὶ γιατί;
— Νά, γιατί δὲν ἔχω λεπτὰ νάγο-
ράτω.
— Πάρε λοιπὸν τὸ δικό μου, εἶπε
ὁ Ἀνδρῆκος.
Ἦ μικρὰ ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν
ἐπαυλίαν τοῦ Ἰδῶν, με ὄσσην γρηγορά-
σαν εἶχαν ἀκόμη τὰ ποδαράκια τῆς, τὰ
δυνατισμένα ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ
τὴν στέρησιν τόσοσιν χαιροῦ... Σὲ λίγο
ἐγύρισε, φέρουσα εἰς τὸ τσαρουχάκι τοῦ

Ἀνδρῆκου ὀλίγα κάρβουνα ἀναμμένα καὶ
σιεπασμένα με στάκτην.
— Κακοὶ ἄνθρωποι! εἶπεν ἀδεία-
ζουσα τὰ κάρβουνα εἰς τὴν τρύπαν, τὴν
ὅποιον εἶχεν ἀνοίξῃ ὁ μικρός. Μ' ἐδέ-
χτηκαν ὅσιν σκυλί!
Αὐτὸ ἐξέπληξε κάπως τὸν φίλον μας,
διότι ἂν ὑπῆρχε τόπος ὅπου νὰ δέχων-
ται τοὺς πτωχοὺς με τὸν πλέον φιλό-
ξενον τρόπον, αὐτὸς ἦτο ἡ Βρεττανία.
Ἐπειτα ἤξευρεν ἐκ πείρας, ὅτι ὁ Ἰδῶν
Κέρνοζης ἦτο λαμπρὸς ἄνθρωπος.
— Περιέργο! εἶπε, φουδὼν με δλην
τὴν δύναμιν τῶν πνευμένων του.

Ἰδῶν ἀπὸ ὀλίγας
στιγμάς, τὰ ξηρόκλαδα
ἀναψαν με κρότον καὶ με
σπίθες λαμπρές.
— Ζεστάσου! εἶπεν ὁ
Ἀνδρῆκος, σπρώχνων τὴν
Μαρούσαν πρὸς τὴν φω-
τιά. Ἐ, καλὰ ξέρω καὶ
τὴν ἀνάθω; Ὁ Ἀλέκος,
ὁ γυῖος τοῦ κηπουροῦ, μ'
ἔμαθε.
— Ποῦ κάθεσαι; ἡ-
ρῳτήσεν ἡ Μαρούσα, ἀ-
πλώνουσα τὰ χεράκια
ἀντίκρου εἰς τὴν φλόγα.
— Νά, βλέπεις ἐκεῖνον
τὸν καπνὸ, ποῦ ἀνεβαίνει
ἐκεῖ πέρα; τὸ σπίτι μας
εἶνε ἀπὸ κάτω. Καὶ σὺ;
ποῦ εἶνε τὸ σπίτι σου;
— Ἐγὼ δὲν ἔχω.
— Ποῦ κοιμάσαι;
— Στὰ χωράφια.
— Καὶ ποῦ τρῶς;
— Ὅπου τύχη καί...
δ, τι τύχη...
— Ἄ! ἔκαμεν ὁ Ἀν-
δρῆκος πολὺ σκεπτικὸς.
— Τί συλλογιέσαι; ἡ-
ρῳτήσεν ἡ μικρά.
— Νά σου πᾶ· τὸ
μεσημέρι θὰ πάγω νὰ
φάγω. Θὰ ἔλθῃς μαζί
μου, καὶ ἡ μητέρα μου
θὰ σοῦ δώσῃ ψωμί καὶ

« Δὲν ἔχω οὔτε μητέρα οὔτε πατέρα. » (Σελ. 9, στήλ. γ.)

γάλα... μπορεί μάλιστα και άχιβάδες...
— Μή με διώξη; ήρώτησεν ή Μαρούσα με φοβισμένον ύφος.

— Α, όχι! ποτέ δεν διώχνουν τους πτωχούς ες το σπίτι μας. Μία φορά ο Κιντού... είνε ο σκύλος μου... ο Κιντού εδάγκασε ένα πτωχό, και ή μητέρα μου τον εβάρσε. Ο Κιντού έκαμε να φύγη, επάτησε τα γατάκια, και ή γάτα μας τον έγρατσούνισε. Α, να τον έβλεπες τί άστέϊος που ήταν, καθώς έτριβε τή μουσούδα του!

Και ο Ανδρικός ήρχισε να γελά, ένθυμούμενος τον μορφομυδν του Κιντού. Ο δέ σκύλος, ο οποίος είχεν άκούση τ'ονομά του, έπλησίασε σείων τήν ουράν, και άκούμβησε τήν πελωρίαν του κεφαλήν επάνω εις τα γόνατα του παιδιού.

Εν ον τον έχάιδευαν και οι δύο κ' έγελούσαν, ένας χωρικός γείτονας, ο οποίος επήγαιεν εις τήν αγοράν, επέρασεν από σιμά εις.

— Τι κάνεις εκεί, παιδί μου; είπε πρὸς τον Ανδρικόν, τον οποίον έγνώριζε.

— Ζεσταίνω τὸ κοριτσάκι που βλέπεις, απεκριθὲν ο Ανδρικός.

— Α, καλὰ νὰ λοιπόν, βάλε κι' αυτά ες τή φωτιά σου να κάνης χάκι! είπεν ο καλὸς άνθρωπος, κ' έγγαλεν από τὸ καλὰθι του πέντε-έξη πατάτες, τὰς οποίας έδωσεν εις τον Ανδρικόν.

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, κατενθουσιασμένος με τὸ ανέλπιστον χάρισμα.

Έχωσε τὸς πατάτες εις τὸν μικρὸν του φούρνον και τὰς εσκέπασε με στάκτην, επάνω εις τήν οποίαν εσώρευσε τὰ κάρβουνα.

Οι πατάτες εψήνοντο και οι φίλοι μας συγμιλουσαν. Ο Ανδρικός, με τήν μαγειρικὴν και με τήν συντροφίαν, ελημονήσεν να προσέχη τὰ ζῳά του. Η Αστέρω, ή εἰμορφή αγελάδα, είχε περάση τον δχθον, που την εχώριζεν από τὸ γειτονικὸν χωράφι, ή δὲ Κανέλλω, ή γίδα, είχεν εκδιάση εν ἀγκλωτὸν περιφραγμα και αὐτήν τήν στιγμήν ελεηλατούσε τὰ νέα βλαστάρια ενδὸς μικροῦ δένδρου. Εις τὸ ἀναμεταξὺ ο Κιντού, καθισμένος σιμά εις τὸν κύριον του, εφαινετο προσεκτικὸς ὅσον κ' εκείνος εις τὰ λεγόμενα, και δεν εβλεπε τίποτε.

Η ἀμέλεια αὐτὴ ήμποροῦσε να ἔχη πολὺ κακὰς συνεπειὰς διὰ τὰ ταῦτιά του μικροῦ βοσκου, και μάλιστα διότι τὸ γειτονικὸν κτήμα είχεν ἀλλάξη κύριον από χθές. Ένας άνθρωπος από τὸ Λαγκουνέκ, φιλάργυρος και σκληρός, είχε διαδεχθὲ τὸν Υβάν Κέρνοζην. του οποίου ο Ανδρικός έγνώριζε τήν κάλοσύνην. Έξηκολούθει λοιπόν να ὀμιλῇ και νάνακρίνη τήν μικρὰν του σύντροφον, με τήν τολμηρὰν εκείνην περιέργειαν ή οποία συγχωρεῖται μεταξὺ

παιδιῶν, ἀλλὰ δεν ἐπιτρέπεται βέβαια και μεταξὺ μεγάλων.

— Από πού είσαι; τήν ερωτοῦσεν. — Από τὸ Λουκινέκ.

— Τι δουλεῖς ἔκαμε ο πατέρας σου; Ο δικός μου είνε ψαράς.

— Δεν έγνώρισα οὔτε τὸν πατέρα μου οὔτε τήν μητέρα μου. Η γρηὰ Μαργαρίτα μου είπε πὸς επήγιχαν σε ναυάγιο.

— Ποιὰ είνε αὐτὴ ή γρηὰ-Μαργαρίτα; — Είνε μιὰ φτωχὴ γυναίκα ες τὸ Λουαννέκ, που με εἶχε πάρη σπίτι της και μου εδινε να τρώγω.

— Δεν ήλθε τώρα μαζί σου; — Πέθανε και αὐτὴ πρὸ ὀκτώ ημερῶν, εψιθύρισεν ή Μαρούσα, σκουπίζουσα ένα δάκρυ.

— Α! ἔκαμεν ο Ανδρικός. Κ' επείτα προσέθεσε φιλοσοφικῶς: — Μπᾶ! ἐτελείωσαν τὰ ξύλα;

— Μ' ἔδερνε συχνά, εξηκολούθησεν ή Μαρούσα, βυθισμένη ὀλη εις τὸς ἀναμνήσεις της, ἀλλὰ μονάχα σὸν επκράτινε κρασί. . .

— Δὲν πρέπει λοιπόν να την κλαῖς, ἀφοῦ σ' ἔδερνε, είπεν ο Ανδρικός, δεν μου λές, ἐτελείωσαν τὰ ξύλα;

— Μ' ὀλα αὐτὰ ἐγὼ τήν ἀγαποῦσα τήν καίμενη τήν Μαργαρίτα, γιατί δεν είχε κακὴ καρδιά. Επειτα, ὀλομόναχη καθὼς ήταν ες τὸν κόσμον, τί να σου κάμη; — Ἀλήθεια, ἄμα είνε κανείς μοναχὸς του, βαρυνέται. Δεν ἔχομε ἄλλα ξύλα.

Η Μαρούσα εσηκόθη κ' επήγεν εις τὸν πλησίον ἀγρόν, διὰ να μαζεύση ἀκόμη ὀλίγα ξηρόκλαδα.

— Αχ! Οἱ! μου! είπεν ἐπιστρέφουσα ἔξαφνα, ή ἀγελάδα σου είνε μέσα ες τὸ τριφύλλι!

— Ἀμὲ οι γίδες; εφώνησεν ο Ανδρικός, κυττάζων με ἀνησυχίαν.

Και οι γίδες επίσης είχαν ἔμβη εις τὸ κτήμα. Ο Ανδρικός και ο Κιντού ήρχισαν να τρέχουν, διὰ να γυρίσουν ὀπίσω τὸς δραπέτας, ή δὲ Μαρούσα τοὺς ήκολούθησε. Δυστυχῶς, ήτο πλέον πολὺ ἀργά. Ένα μεγάλο παιδί, καμμιὰ εικοσαρία χρόνων, με πρόσωπον τραχὺ και ζωῶδες, ήρχετο κατ' επάνω των μ' ένα χονδρὸ ραβδί εις τὸ χέρι. Ἄρχισε πρῶτα να χαϊδεύη... ὄχι πολὺ μαλακά, τὰ πλευρὰ τῆς κυρίας Ἀστέρως, ή ἔποια εἶσαι ἐπιμαρῶθι διὰ τήν λαίμαργίαν της. Επειτα βλέπει τὸν Ανδρικόν, τρέχει, σου τον ἀρπάζει από τὸν γαικᾶν και τον στρώνει ες τὸ ξύλο, με τὸσον ελαφρὰν συνείδησιν, ὡς να ἐκτυποῦσε κανένα παιδί τῆς ἡλικίας του. ή Είνε ἀλήθεια, ὅτι ο Ανδρικός του ὀμίλησε με κάποιαν αὐθάδειαν ἄλλ' αὐτὸς δεν ήτο λόγος διὰ να κατακρασθῇ ὀ ἄλλως τήν δύναμιν του εναντίον μικροῦ παιδιού! Αὐτὴ βέβαια ήτο και ή γνώμη του Κεμπάν, διότι εὐθὺς επήρε φόραν, ὠρμησε κατὰ του ἔχθρου και του

εκατάφερε μιαν κερατιὰν εις τὰ πόδια τὸσω δυνατὴν, ὡστε τὸν ἐξάπλωσε μ. π. ο. ὀ. μ. τ. α.

Ο μικρὸς βοσκὸς ήθέλησε να ὤφεληθῇ από τήν εὐκαιρίαν διὰ να φύγη ἄλλ' ὀ χωρικός, μανιώδης, εσηκόθη και τὸν ἐξανάπιασε. Τότε ή Μαρούσα, ἀδύνατη καθὼς ήταν, ήλθε γενναίως εις βοήθειαν του νέου της φίλου. Δεν τὰ ἐκατάφερσεν ὀμως ή δυστυχισμένη, διότι με τήν πρώτην ξυλιὰ ἔπεσε κάτω.

— Εἶσαι ἔ, παληῶπαιδο; εφώνησεν ὀ κακὸς χωρικός, ὀ ὀποῖος ήτο υἱὸς του νέου ἰδιοκτῆτου' εσὺ θάρινος τὰ ζωντανά σου να παχαίνου εις βάρος μου, ἔ, Στά σου ἐγὼ να σε μῆθω να τα προσέχης.

— Ἄφισέ τον και δεν τὸ ξανακάνει! εφώνησεν ή Μαρούσα κλαίουσα.

Ο Ανδρικός δεν ἔλεγε τίποτε. Ὑπερήφανος από τώρα, δεν κατεδέχετο να ζητήση χάριν. Εν ταῦτοις εφοβήθη πολὺ κ' ἔτρεψε σύσσωμος, ὅταν ὀ χωρικός τὸν ἔβαλε κάτω από τήν μασχάλην του, ὡς να ήτο δεμάτι σανοῦ, κ' ἐξέκίνησε διὰ τὸ σπίτι.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ, ὀ Κιντού, ἀφοῦ ἐσυμμάζευσεν τὸς γίδες, ἐπαρουσιάσθη εις τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ὀπως ὀ τράγος, ὠρμησε και αὐτὸς εις βοήθειαν του κυρίου του κ' εδάγκασε τὸσον δυνατὰ τὰς κνήμας του ἔχθρου, ὡστε τὸν ἀνάγκασε να ξεφωνίση από τὸν πόνον.

Κατὰ δυστυχίαν του Ανδρικού, αἱ ἀπέπειραι του Κεμπάν και του Κιντού ἄλλο δεν ἔκαμαν παρὰ ναῦξήσουν τὸν θυμὸν του κακοῦ χωρικού, ὀ ὀποῖος ἄρχισε πάλιν να τὸν κτυπᾷ.

— Θα πάγω να σε κλείσω στὸν ἀχυρῶνα! του είπε, θὰ σε ἀφίσω ἐκεῖ μέσα ἔσια μ' αὐριστὴν αὐγή, χωρὶς φαγι, χωρὶς πιότη, χωρὶς φῶς. Ἄν φωνάζης, θὰ σε δειρῶ, σῶπαινε λοιπόν εἰδεμὴ κτυπᾷ!

Τὰ ἔλεγεν αὐτὰ κ' επήγαιεν ὀλονέν πρὸς τήν ἔπαυλιν, ἀκολουθούμενος από τήν Μαρούσαν, τὸν Κιντού και τὸν Κεμπάν, οι ὀποῖοι ἔτρεχαν από πίσω πάντα ὀμως εις ἀρκετὴν ἀπόστασιν από τὸ ραβδί του κακοῦ ἐκείνου. . .

Τὴν στιγμήν που τον εφυλάκιζαν, ὀ Ανδρικός, εις τήν ἀπελπισίαν του, ἔκαμε να φύγη, ἀλλὰ δεν ἐκατόρθωσεν ἄλλο, παρὰ να ξυλισθῇ. Ο χωρικός, ὀ ὀποῖος τήν στιγμήν ἐκείνην εὑρίσκετο ὀμόνος εις τήν ἔπαυλιν, δεν ἐσπρωξεν εις τὸν ἀχυρῶνα κ' ἐκλείδωσε τήν θύραν. Επειτα ἔλυσε τὸν σκύλον του και τὸν ἔβαλε να ὀρμήση εναντίον του Κιντού.

Ο Κιντού, ἄν και μικρότερος, ἀντεστάθη γενναίως. Εἰς τὸ τέλος ὀμως ὀ ἔχθρὸς του τὸν ἔβαλε κάτω και τὸν εδάγκασε φεθερά, ἐνὸς ὀ χωρικός ἐξεκαρδίετο από τὰ γέλια. . . Ο δυστυχὴς σκύλος του Ανδρικού θὰ ἔμεινεν εις τὸν τόπον, ἄν ή Μαρούσα δεν κα-

τόρθους να τον τραβήξη και να φύγη. . . Τότε ένθυμήθη ὅτι τὸ σπίτι του Ανδρικού ήταν κάτω από τήν μικρὰν στήλην του καπνοῦ, ή ὀποία εφαινετο ἐκεῖ-σιμά, και ἄρχισε να τρέχη πρὸς τὸ μέρος ἐκείνο. Ο Κιντού, μαντεύσας τήν ιδεάν της, τήν ήκολούθησε.

Και ὅταν εἶδαν να φεύγη ὀ Κιντού, τὸν ὀποῖον ἐθεώρουν ὡς ἀντιπρόσωπον του κυρίου των, ή Ἀστέρω, οι δύο γίδες και ὀ τράγος ἐξεκίνησαν επίσης, διὰ να ἐπιστρέφουν εις τὸν σταῦλον.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΦΑΚΙΟΝ ΘΑΛΠΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν του Alfred de Bréhat]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΕΦΕΤΕΙΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ἄγαπητοί μου,

Ε τὰ παιγνίδια του παιζετε σεῖς, — ή τούλάχιστον που ἐπαίζατε ὅταν ήσθε μικρότεροι, — οι μεγάλοι πλουτίζουν. Ὀχι βέβαια

ὀλοι ὅσοι τὰ κατασκευάζουν και τα πωλοῦν, ἀλλ' ἐκείνοι οι ὀποῖοι τὰ ἐφευρίσκουν. Εἰξεύρετε ένα μικρὸν παιγνίδάκι, ἀποτελούμενον από στεφάνην ἐκ λευκοσιδήρου, ἐπὶ τῆς ὀποίας ὑπάρχει τετρωμένον ὀλίγον δέρμα, με μιαν τρύπαν εις τὸ μέσον, από τήν ὀποίαν περνᾷ σπάγος. Τραβάτε τὸν σπάγον, και τότε ἀνηχεῖ μιὰ φωνὴ τὸσον στριγγή, τὸσον σπαρακτικὴ και παράξενη, που είνε ἀδύνατον να μη γελάση κανεὶς ή... να μη θυμῶση. Τὸ παιγνιδάκι αὐτὸ, τὸ ἀπλούστατον ἀλλ' εὐφύεστατον, τὸ ἐπενόησε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ένας παρισινός, ὀ ὀποῖος τὸ ὠνόμασεν «ή φωνὴ τῆς πεθερᾶς μου», — φαίνεται ὅτι θὰ είχε κακὴν πεθεράν, — και με αὐτὸ ἔκαμε τήν τύχην του. Διότι επήρε ἀπρονόμιον εὑρεσιτεχνίας κ' ἐντὸς τῶν δύο πρώτων ἐτῶν ἐκέρδισε σωστὸν εκατομμύριον! . .

Ἐδῶ εις τήν Ἑλλάδα δεν ὑπάρχουν ἀκόμη ἐφευρέται παιγνιδίων. Οι ἐγγῶροι κατασκευασταὶ περιορίζονται εις τὸ νάπομιμοῦνται, μᾶλλον ή ήττον ἐπιτυχῶς, τὰ εὐρωπαϊκά και να τα πωλοῦν εὐθηνότερα. Οὕτως ἀνεπτύχθη ἐσχάτως και αὐτὴ ή βιομηχανία, ή ὀποία ἔχει πολλοὺς θιασῶτας, ένθυμούμαι δὲ ὅτι μιαν χρονίαν και ὀ ἴδιος ὀ Βασιλεύς, διὰ να τὴν ὑποστηρίξη, ήγόρασε διὰ τὰ ἐγγονάκια του ἀποκλειστικῶς παιγνιδία ἑλληνικά. Μεταξὺ αὐτῶν ήσαν και κοῦκλαι φοροῦσαι βλάχικα ἐνδύμα-

τα, και κ ο υ κ λ ο ι, ἐνδεδυμένοι ὡς εὐζωνοι. Αὐτὰ είνε, φαίνεται, ἔως τώρα τὰ μόνα πρωτότυπα προϊόντα τῆς βιομηχανίας αὐτῆς, ή ὀποία ἀργότερα, ὅταν θάναπτυχθῇ και θὰ προδεῦση, θὰ παρουσιάση βέβαια περισσότερα. Ὑπὸ τήν ἐποψιν αὐτήν, ὀπως και ὑπὸ ἄλλας πολλὰς, ὀ ἑλληνικὸς κόσμος, ή ἑλληνικὴ ζωὴ, είνε ἀκόμη ἀνεμεταλλευτος. Ἄδύνατον λοιπόν να μὴ τὴν ἐκμεταλλεῦθουν μιαν ἡμέραν, και να μὴ δώσουν εις τὰ ἑλληνόπουλα παιγνιδία καθαυτὸ ἑλληνικά, ὀπως αἱ μικραὶ βλαχοπούλαι και τὰ εὐζωνάκια.

Και διὰ να σας δεῖξω μέχρι ποίου βαθμοῦ γίνεται αὐτὸ εις τὰς ἄλλας χώρας, πόσον ἐκεῖ οι ἐφευρέται και οι κατασκευασταὶ ἀθυρμάτων ἐπωφελοῦνται και τῶν γεγονότων ἀκόμη, τὰ ὀποῖα συγκινου τήν κοινήν γνώμην του τόπου των, θὰ σας εἶπω διὰ τὸ νέον παιγνίδι, τὸ ὀποῖον φέτος εἶχε τήν μεγαλητέραν ἐπιτυχίαν εις τὸ Παρίσι.

Εἰς τὸ Παρίσι, καθὼς ήξεύρετε, ή βιομηχανία τῶν παιγνιδιῶν ἀκμάζει, και από ἐκεῖ διαδιδονται εις ὀλον τὸν κόσμον τὰ παιγνιδία τῆς μ ο δ ας. Εἰς τὸ Παρίσι ἐπενόηθησαν τελευταίως και τὰ γουρουνάκια ἐκείνα τὰ ἀπὸ λεπτόν καουτσούκ, τὰ ὀποῖα πρῶτα φουσκόνουν, φουσκόνουν, που λές ὅτι θὰ σκάσουν, και επείτα ξεφουσκόνουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, και λιγνύουν, και ρεθουν, και φοροῦν κατὰ τὸν ἀστυτότερον τρόπον.

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ, τὸ ὀποῖον εἶχε παντοῦ μεγάλην ἐπιτυχίαν και ἀπέφερε κέρδη σημαντικά, φέτος ἐτροποποιήθη ὀλίγον, και τὸ γουρουνάκι εἶγινε. . . χρηματοκιβώτιον: «Τὸ χρηματοκιβώτιον τῆς κυρίας Οὐμπέρ!»

Εἰξεύρετε βέβαια τήν ὑπόθεσιν Οὐμπέρ, τήν μεγάλην αὐτὴν ἀπάτην, ή ὀποῖα συγκινεῖ από πέρυσσι τὸ Παρίσι και τὸν κόσμον ὀλον. Η Ὀθηρεία Οὐμπέρ, ή μεγαλητέρα ἀγύρτις του αἰῶνος, εἶχεν εις τὸ σπίτι της ένα χρηματοκιβώτιον, εις τὸ ὀποῖον ἰσχυρίζετο ὅτι ὑπῆρχον 100 ἐκατομμύρια φράγκα ἐπίδικα, τὰ ὀποῖα ὀμως δεν εἶχε τὸ δικαίωμα να ἐγγίση. Πρὶν ήθελε τελεσίωση ή περι αὐτῶν δίκην. Καὶ τήν ἔκαμε τήν δίκην αὐτήν, με πλάστους ἀντιδικούς, δανειζομένη ἐν τῷ μεταξὺ ὀλόκληρα ἐκατομμύρια. Ἐπιτέλους οι δανεισταὶ της συνέλαβον ὑπονοίας και ἀπεφάσισαν νανοῖξουν τὸν περιφρημον αὐτὸν θησαυρόν. Ἄλλ' ή κυρία Οὐμπέρ, με ὀλην της τήν οἰκογένειαν, εἶχεν ήδη δραπετεύση, και ἔβαν τὸ χρηματοκιβώτιον ήνοίχθη διὰ τῆς βίας, ἐνδρῆθι ἐντελῶς κενόν! και ὅτι δανεισταὶ τῆς ἀγύρτιδος ἔμειναν εις τὰ κρῦα του λουτροῦ!

Ἐσχάτως ή οἰκογένεια Οὐμπέρ συνελήθη εις τήν Μαδρίτην, ήχθη εις

τὸ Παρίσι, και ή ὑπόθεσις είνε πάλιν τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Καὶ ἐπωφελήθη ἀμέσως ὀ παρισινὸς ἐφευρέτης, διὰ να κατασκευάση τὸ νέον του παιγνίδι, τὸ παιγνίδι τῆς ἡμέρας: Τὸ χρηματοκιβώτιον τῆς κυρίας Οὐμπέρ είνε μικρὸν κιβώτιον κομψότατον, καθ' ὀλα ὀμοιον με τὰ μεγάλα, με τήν διαφορὰν ὅτι ἀπὸ πίσω ἔχει στόμιον. Φυσᾶτε από ἐκεῖ, και ἀμέσως τὰ δύο φύλλα ἀνοίγουν ἐμπρός, και παρουσιάζεται μιὰ φούσκα από καουτσούκ, γεμάτη... ἀέρα φρέσκον, με τήν ἐπιγραφὴν 100, 000, 000. Παῦετε να φυσᾶτε, ή φούσκα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ξεφουσκόνει, πίπτει, και τὰ φύλλα του χρηματοκιβωτίου κλείουν πάλιν μόνα των, με μικρὸν κρότον. . . εἰρωνικῶτατον.

Εἶνε περιτὸν να σας εἶπω, ὅτι δεν ἔμεινε φέτος παρισινὸς που να μὴν ἀγοράση τὸ χρηματοκιβώτιον τῆς κυρίας Οὐμπέρ, και ὅτι ὀλα τὰ ἄλλα παρισινὰ παιγνιδία, παλαιὰ και νέα, ὀχρίασαν πρὸ τῆς εὐφυστάτης και τὸσον ἐπικαιροῦ αὐτῆς ἐπινοήσεως. Καὶ ὀ εὐτυχὴς ἐφευρέτης ἐκέρδισε παρ' ὀλίγον. . . ὅσα ἐδανείσθη ή κυρία Οὐμπέρ!

Λέγουν, ὅτι με τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἐγελούσαν πολὺ περισσότερον οι μεγάλοι παρὰ οι μικροί. Καὶ τὸ πιστεύω.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

2.

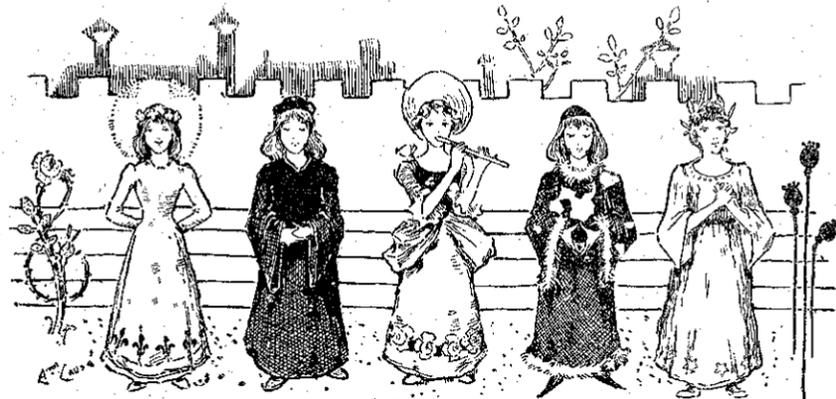
Τὰ καλλίτερα μακαρόνια.

Λέγουν, ὅτι τὰ καλλίτερα μακαρόνια είνε τὰ ἰταλικά, ναπολιτάνικα ή μιλανεζικά. Προσθέτουν μάλιστα ὅτι δεν πειράζει που είνε ὀλίγον ἀκριβά, διότι π λ η θ α ἰ ν ο υ ν εις τὸ βράσιμον κ' ἔρχονται ἴσα-ἴσα με τὰ ἐγγχώρια.

Αὐτὰ ὀλα είνε πλάναι οἰκτραί. Τὰ καλλίτερα μακαρόνια είνε τὰ φ υ τ ἰ κ ᾶ. δηλαδή τὰ μακαρόνια του περιβολιοῦ, τὰ ὀποῖα ἰδοῦ με πόσον εὐκόλον τρόπον κατασκευάζονται:

Ἄνοίγετε αὐλακας με τὸ ἄροτρον, — ή με τήν ἀξίαν — και εις τὰς αὐλακας αὐτὰς χύνετε μίγμα αὐγῶν, βουτύρου και γάλακτος, τὰ ὀποῖα κτυπᾶτε καλά. Επειτα τὰ σκεπάζετε. Τέλος φυτεύετε από πάνω κατὰ σειρὰν ραβδία μετάλλινα, — π : χ : σύρματα από παληῶς ὀμβρέλες, βέργες παραπετασμάτων κτλ. — και ὅταν ή πάστα φυτρώση, θὰ τυλιχθῇ γύρω εις τὰ ραβδία, και οὕτω θὰ σχηματισθῶν τὰ ὑποκίτρινα και γευστικώτατα ἐκείνα σωληνάκια, τὰ ὀποῖα ἡμεῖς ὀνομάζομεν μακαρόνια, οι δὲ λογιώτατοι σ κ ω λ η κ ἰ δ α ς ! !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

μου Ναυσικά, βλέπεις νότες μαύρες και νότες λευκές να νεβοκατεβαίνουν εις τα πεντόγραμμα.

Η ζωή του ανθρώπου μοιάζει με μουσικήν φράσιν, το κλειδί της οποίας σχηματίζει ένας ανθισμένος κλώνος τριανταφυλλιάς.

Πρώτα μία νότα λευκή ένας ήχος γέλωτος κρυσταλλίνου κ' ευτυχισμένου, ο οποίος όμως δεν διαρκεί πολύ... Η λευκή αυτή νότα είνε η ακτινοβόλος παιδική ηλικία.

Επειτα μία νότα μαύρη, την οποίαν διαβάζουον μόνον οι δκνηροί είνε η ηλικία της εργατίας και της μελέτης.

Επειτα έρχεται η παιδρά νέότης: μία νότα λευκή, πού μας κάμνει να ληομνηώσωμεν την μαύρην. Ω, τί γλυκύς πού είνε ο ήχος αυτός, και τί ισχυρός, και τί μεθυστικός!

Επειτα ακόμη μία νότα μαύρη: είνε η ώριμη ηλικία, η ηλικία των ανησυχιών, των μεριμών και των φροντίδων.

Τώρα νότες λευκές και νότες μαύρες, μικράι λύπαι και μικράι χαράι, διαδέχονται η μία την άλλην, μέχρι της ημέρας κατά την οποίαν τα μαλλιά γίνονται κατάλευκα κ' ένας άγγελος κατεβαίνει από τον ουρανόν δια να μας πάρη μαζί του.

Και η ημέρα κυτή ακόμη είνε πορεεί να θεωρηθῆ ως νότα λευκή.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΠΡΩΤΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Τα πέντε τέκνα του πλοίαρχου Χώβ δεν τον είχαν συνειθισμένον εις σκηνας δακρύων δια τουτο ευρέθη εις μεγάλην άμηχανίαν άπέναντι της άπελπισίας της έγγονης του. Πώς να κάμη δια να την παρηγορήση;

— Σώπα! σώπα! μικρούλα μου, ήσυχασε, τη έλεγε κτυπών θωπευτικώς την ράχιν της, ως αν είχε να κάμη με κανένα γατάκι. Ο Φρεϊδερίκος έλησημόνησε να μας προειδοποιήση, αλήθεια... αλλά τί πειράζει! Δεν υπάρχει λόγος να χύσες ουτε ένα δάκρυ, και όταν μάς γνωρίσες καλλίτερα, θα ιδής ότι δεν είμεθα τόσο φοβεροί, όσον φαινόμεθα. Ήξεύρω, ότι δεν είνε πολύ ευχάριστον να έρχεται κανείς έτσι έξαφνικά 'ς ένα σπίτι και να μην εύρισκη ουτε φωτιάν ουτε φώς' κατοχυρία, κακή σύμπτωσις, διότι παρόμοιον πράγμα έχει να μας συμ-

βῆ τουλάχιστον έξη μήνες!... Και τί βροχή! σωστός κατακλυσμός! Γι' αυτό δεν μου φαίνεται παράξενο πού τα εσάστιτες, γιατί κ' εγώ 'στη θέσι σου τα ίδια θα πάθαινα...

Ηκούετο ήδη εις το γειτονικόν δωμάτιον κρότος βημάτων, τα οποία έπλησίαζαν. Η κυρία Χώβ θα επέστρεφεν. Η Αιμιλία έδραξε βιαστικά τας χείρας του πάππου της.

— Έτελείωσεν, άνέκραξε, ρίπτουσα προς τα όπισω όλόκληρον δάσος από μαλλιά μαύρα και σγουρά' ήουχάστε, παππού, δεν θα το ξανακάμω.

— Δόξα σοι ό Θεός! εΐπεν ό κ. Χώβ, κατευχαριστημένος δια την τροπήν, την οποίαν έλάμβανον τα πράγματα.

Βγάλε γρήγορα το καπέλό σου και το έπανωφόρι σου εΐσαι βρεγμένη, μουσκεμα, καιμένο μου κορίτσι... Καλά!... Τώρα άφισέ με να σε κυττάξω με την ήσυχία μου, για να ιδώ τίνος μοιάζεις.. "Όλοι οι Χώβ είνε ξανθοί" έπήρες λοιπόν από το μέρος της μητέρας σου, αν και δεν μου φαίνεσαι τόσο ευμορφη, — μή σου κατοφαίνεται, — όσον εκείνη. Εΐσαι με-

λαχροινή σαν γυφτοπούλα. Σήκωσε λιγάκι τα μάτια, μη φοβάσαι. Διαβάζω 'στο πρόσωπό σου ότι εΐσαι καλό κορίτσι, και, ευμορφη ή όχι, μου άρέσεις. Δός μου ακόμη ένα φιλί, και τώρα πήγαινε να φιλήσες και τη γιαγιά σου, προσέθεσεν ώθων την Αιμιλίαν προς την κυρίαν Χώβ, η οποία 'στατο ευθυτενης και άκαμπτος εν τῷ μέσῳ του δωματίου, και μόλις ήγγισε το κοράσιον δια του άκρου των χειλέων.

— Αυπούμαι πολύ πού σας ενοχλώ, έψιθύρισεν η Αιμιλία.

— Δέν μας προξενείς καμμίαν ενόχλησιν, άπεκρίθη ό πάππος της' έλα να στεγνώσες κοντά 'στη φωτιά, όσω έτοιμάζεται το δείπνό σου.

Άλλ' η κυρία Χώβ δεν εΐπε λέξιν. Η Αιμιλία εδειχάσεν ακόμη περισσότερον, κ' εκάθησεν άκρη άκρη εις μίαν καρέκλαν μόνον μετα παρέλευσιν λεπτών τινων, ετόλμησε να ρίψη βλέμματα τριγύρω της.

Υπό την λαμπράν φλόγα της εστίας, τα πάντα είχαν προσλάβη όψιν φαιδράν εις το δωμάτιον εκείνο, το τῶσω καθήριον, ώστε θα ενόμιζε κανείς ότι ευρέθη έξαφνα εις την Όλλανδίαν. Η κυρία Χώβ δεν άνείχετο εις το σπίτι της ουτε το ελάχιστον μόριον σκόνης. Έλαθρεπιζέτο κανείς εις τα έπιπλα τα εκ βερνικωμένης δρυός, και το χάλκινον κιγκλιδωμα της εστίας έλαμπεν ως χρυσούν, τόσο επμελώς ετρίβετο κ' εστιλθόνετο κάθε πρωί.

«Όραϊον δωμάτιον, έσυλλογίσθη η Αιμιλία. Είνε μία χαρά να μένη κανείς εδῶ μέσα. Θα το έλεγα του παππού, αλλά δεν τολμῶ. Όμιλώ πάντοτε πολύ, και συχνά χωρίς λόγον. Θα προσπαθήσω να μείνω ήσυχη, και δεν θάνοιξω το στόμα, παρά δια ναποκριθῶ εις ότι μ' ερωτήσουν.»

Φρόνιμον πρόγραμμα αλλά και δυσεκτέλεστον δια χαρακτηρα ζωηρόν και ανήσυχον, όπως ο ιδικός της.

— Είνε όλοι καλά 'στο σπίτι σας; την ηρώτησεν ο πλοίαρχος.

— Μάλιστα, παππού.

— Πώς ήλθε;

— Μ' ένα φίλον του μπαμπά εως τα μισά του δρόμου' δια το έπιλοιπον ήμουν συστημένη εις τον οδηγόν του τραίνου.

— Και δεν εφοθήθη;

— Ά, όχι, παππού' δεν είμαι πια μικρό παιδί.

— Ούτε και όταν ετάξείδευστε με το λεωφορείον; Οι δρόμοι είνε πολύ άσχημοι, και θα ετραντάζετο πολύ 'ε;

— Όσο γι' αυτό, ναι, απήνητησεν η Αιμιλία μ' έκρηξιν γέλωτος, την οποίαν κατέπνιξε σχεδόν άμέσως. Έπετρέπετο άρα γε να γελούν εις εκείνο το σπίτι;..

— Ήσαν και άλλοι επιβάται εις το λεωφορείον; ηρώτησεν ο πάππος της, ο

όποιος δεν ήξευρε τι να της εΐπῆ δια να πάρη όλίγον θάρρος.

— Ω, άνέκραξεν η Αιμιλία, λησμονούσα διαμιάς όλας της τας άποφάσεις' δεν ήταν κανένας, παρά μόνον ένα κορίτσι, τόσο ευμορφο και τόσο χαριτωμένον, ώστε άμέσως εγίναμεν φίλοι. Όνομάζεται Χαρά Σάμθορ ν. Περίεργον όνομα, αλλά της ταϊριάζει θαυμάσια, διότι πραγματικώς είνε μια χαρά να την βλέπη κανείς...

— Πόσα πράγματα άνεκάλυψες εις ταξείδι δύο μόνον ώρών και με σκοτάδι μάλιστα! εΐπεν ο πλοίαρχος, γελών.

— Έλαβα ευκαιρίαν να την ιδώ εις τον σταθμόν, απήνητησεν το κοράσιον. Εΐχεν υπάγη ν' αγοράση κάτι πράγματα εις το Πωνωζάκι, και ήτο πλέον 'στην άμαξα όταν άνέβηκα κ' εγώ. Όταν ήκουσε να ερωτώ τον οδηγόν εις ποιον μέρος κατοικείτε, εμάντευσε ποία είμαι, και αρχίσαμεν να συνομιλούμεν. Φαντασθήτε, παππού, — τί περίεργο πράγμα! — να θυμάται ότι έπαιξε μαζί μου όταν ήμεθα εδῶ, πρὸ δέκα ετών! Εγώ δεν το θυμάμαι καθόλου... Ίσως όμως επειδή είμαι δύο χρόνια μικρότερη της. Μα τί χαριτωμένο κορίτσι, παππού! και τί ύψηλή, και τί καλοκαμωμένη, και τί ευμορφη τουαλέττα πού είχε! Είμαι βεβαία ότι δεν έχει το ταΐρι της 'ς όλη τη χώρα!

Ο κ. Χώβ εμειδιάσε δια τον νεανικόν αυτόν ενθουσιασμόν' άλλ' η σύζυγός του άνέκραξε με ύφος σαρκαστικώτατον:

— Τί παλαδό κορίτσι κ' αυτή η Χαρά Σάμθορ! Μα ήταν να διαλέξη τέτοια μέρα δια να υπάγη 'στο Πωνωζάκι;

Πώς! η γιαγιά ήτο εκεί; Ω, αν η Αιμιλία το ήξευρε, θα εδάγκανε την γλώσσάν της δια να μην έμιλήση τόσο... Κ' εΐώπα καταφοβισμένη, όταν ο άγαθος πλοίαρχος ήλθε προς βοήθειάν της:

— Εΐσαι πολύ αυστηρά δια την Χαράν Σάμθορν, εΐπε προς την σύζυγον του' μα τί έχεις εναντιον της;

— Φημιζεται ότι άγει και φέρει όλα τα κορίτσια του Κιμπασσέτου, και αυτή δεν είνε καθόλου καλή φήμη.

— Και γιατί τάχα; ηρώτησεν ο πλοίαρχος, ο οποίος ώρισμένως ελάμβανε το μέρος της Χαράς. "Αν άγη τας φίλας της, καθώς λέγεις, αυτό σημαίνει ότι είνε η ευφυστέρα απ' όλας. Δι' όλα ενδιαφέρεται, αυτή η μικρά, ακόμη και δια τα πολιτικά, διότι ποτέ δεν έρχεται εδῶ χωρίς να μ' ερωτήση τα νέα. Περι τίνος συνωμίλησες μαζί της, Αιμιλία;

— Περι πολλών και διαφόρων, εΐπεν η Αιμιλία, θέλουσα να υπεκφυγή.

— Σαν τί, δηλαδή; επέμεινεν ο πλοίαρχος.

— Περι τῶν προσώπων, τα όποια θα ε-

βλεπαεις το Κιμπασσέτον, εΐπεν η Αιμιλία

— Έπομένως θα σου εΐπε και για 'μας. Είμαι πολύ περίεργος να μάθω τι πληροφορίας σου έδωκε.

— Μου εΐπεν, ότι δύσκολα είνε πορεεί κανείς ναπαντήση πιδ φλύαρην γυναίκα, από την υπηρέτριάν σας Έσθήρ, άπεκρίθη η Αιμιλία χωρίς να θέλη.

Άλλά... πού εύρισκεν εδῶ ο πάππος της το άστεϊον, δια να γελάση τόσο δυνατά, εν φ' η μάμμη άνέκραξε:

— Δεν σās το έλεγα, ότι η Χαρά είνε τρελλή;

— Ά, μπά! εΐπεν ο πλοίαρχος' ήτο μία άκακος άστεϊότης' τα κορίτσια τους άρέσει να γελούν... Να εΐσαι δικαία, Εύνίκη, διότι και σύ εις την ήλιμίαν της Χαράς... ως είνε! Τί άλλα σου εΐπεν η νέα σου φίλη, Αιμιλίτσα;

[Έπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ [Κατά το άγγλικόν της Σοφίας Μάυ]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

«Γκρρρίννν! γκρρρίννν...»

— Το κουδοϋνι κτυπά! λέγει ο Τάκης.

— Ποιος να είνε; λέγει ο Τοτός.

Και άμέσως οι δύο μηχανικοί τάφινουον όλα στη μέση και τρέχουν 'στην έξώθυρα.

Είνε ο ταχυδρόμος, και τους δίδει ένα γράμμα, — ένα γράμμα γι' αυτούς, διότι ο φάκελλος άπέξω γράφει τα όνόματά των!

Η χαρά των είνε μεγάλη. Άλλά, επειδή ο Τάκης δεν ξέρει ακόμη να διαβάζη, έννοείται ότι και ο Τοτός δεν ξέρει άλλο τόσο.

Τρέχουν λοιπόν 'στη μαμμά, να τους διαβάση το γράμμα.

Είνε από την εξαδέλφη των τη Λιλίκα, η οποία τους γράφει ότι θα την ευχαρίστησι να την δεχθούν.»

Ακους εκεί! και γιατί όχι; Μεγάλη ευχαρίστησι μάλιστα!

Ο Τάκης και ο Τοτός δεν ξέρουν να διαβάζουν και φυσικά δεν έρουν ουτε να γράφουν.

Πώς λοιπόν θάπαντήσουν της Λιλίκας, για να της πούν ότι την περιμένουν μετά χαράς;

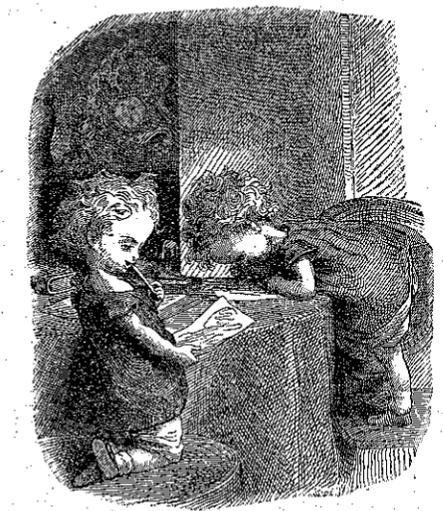
Έσκεφθησαν, εσκεφθησαν και το ηύραν. Δεν είνε άλλος τρόπος, παρά να της στείλουν τας εικόνας των, και να γραφή δυο λέξεις από κάτω:

Ο Τάκης λοιπόν εζωγράφισε την εικόνα του Τοτού, και ο Τοτός εζωγράφισε την εικόνα του Τάκη.

Είνε η πρώτη φορά πού ο Τάκης και ο Τοτός δεν μοιάζουν... μα δεν μοιάζουν καθόλου. Άλλά και έτσι, οι εικόνες των είνε πολύ διασκεδαστικές, και βέβαια η εξαδέλφη των θα ξεκαρδιοθη από τα γέλια μόλις τες ιδῆ.

[Έπεται συνέχεια]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΒΑΡΒΑΡΑ

Αί συμμαθήτριάι και αί φίλαι τής Βαρβάρας τήν λέγουσι τρελλήν. Η Βαρβάρα όμως δεν είνε τρελλή — μό- νου ποῦ είνε βιαστική, απρόσεκτι, ασυλ- λόγηστη και αφηρημένη.

Τί παθαίνει με αυτά τὰ ἐλαττώματα, δὲν εἴμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε!

Όταν λέγη μάθημα εἰς τὸ σχολεῖον, τής συμβαίνει συχνά νὰ στρέψῃ πολλὰ φύλλα συγχρόνως και νὰ ἐξακολουθήσῃ τήν ἀνάγνωσιν, χωρὶς νὰ ἐννοῇ ὅτι αὐτὸ ποῦ ἀναγινώσκει τώρα δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μ' ἐκεῖνο ποῦ ἀναγίνω- σκε πρὶν.

Αἱ συμμαθήτριάι τής ἀρχίζουν τὰ γέλια : — Ἐπήδησε δυὸ σελίδες! λέ- γουσι ἐπήδησε δέκα! Εἶνε ἰκανὴ νὰ πε- ταχθῆ ἀπὸ τήν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου ἔς τὸ τέλος και νὰ μὴ το ἐννοήσῃ!

Μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ ἀπετελείωσε μίαν σελίδα καλλιγραφίας, ἀπεθαύμαζε τὸ ἔργον τής και ὄνειροπολοῦσε τοῦλάχιστον ἓνα λίαν - κ α λ ὤ σ. Η σελὶς τῶντι ἦτο πολὺ καλογραμμένη.

Η Βαρβάρα θέλει νὰ τὴν στεγνώσῃ με ἄμμον ἄλλ' ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸ ἄμ- μοδοχεῖον, πέρνει τὸ μελανοδοχεῖον και τὸ χύνει ἐπὶ τοῦ τετραδίου τής.

Η μελάνη πλημμυρεῖ τὴν σελίδα και τὸ τραπέζι. Καὶ διὰ νὰ διορθώσῃ τὸ κακόν, ἡ ἀσυλλόγηστη βγάζει τὸ μαν- δηλ' τής και σκουπίζει γρήγορα-γρήγο- ρα τὸ τραπέζι και τὸ τετράδιον.

Η σελὶς κατεστράφη, τὸ λίαν - κ α λ ὤ σ ἐμηδενίσθη. Πρὸ τοιαύτης συμφορᾶς, δάκρυα ἀναβλύζουσι ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τής Βαρβάρας, και διὰ νὰ κρῦψῃ τὴν ἀπελπισίαν τής ἀπὸ τὰς ἄλ- λας, σκεπάει τὸ πρόσωπόν τής με τὸ μανδηλὶ τής, — με τὸ ἴδιον ἐκεῖνο μαν- δηλὶ, τὸ βουτηγμένον εἰς τὴν μελά- νην!

Μίαν ἄλλην ἡμέραν, παίζουσα με τὰς φίλας τής εἰς τὴν ἐσχόχην, ἄρχισε νὰ ὀπι- σθοβατῆ, χωρὶς νὰ κυττάξῃ πρῶτα τί ἦτο ἀπὸ πίσω τής.

Ἦτο ἓνας λάκκος γεμάτος βόρβο- ρον, ἓνας μικρὸς βάλτος, εἰς τὸν ὅποιον ἔπεσαν ἀνάσκελα, ἐν τῷ μέσῳ τῶν βα- τράχων, τοὺς ὅποιους κατέπληξεν ἡ ἀπρόοπτος αὐτῆ ἐπίσκεψις.

Κάποτε πάλιν ἡ μητέρα τής εἶχε δῶσῃ τὴν ἄδειαν νὰ βράσῃ μόνῃ τής ἐν αὐγὸν διὰ τὸ πρόγευμα.

— Τὸ αὐγὸ πρέπει νὰ μείνῃ πέντε λεπτά ἔς τὸ βραστὸν νερόν, τής εἶπε· πέντε λεπτά, οὔτε λιγώτερο οὔτε πε- ρισσότερο, διὰ νὰ γίνῃ ὅπως πρέπει, οὔτε πολὺ σκληρὸ, οὔτε πολὺ μαλακόν. Πέντε λεπτά, πρόσεξε. Πᾶρε τὸ ὠρολόγι διὰ νὰ τὰ μετρήσῃς.

Πολὺ καλά. Η Βαρβάρα στέκεται

τώρα ἀπέναντι τοῦ κ α μ ι ν ἔ τ ο υ, με τὸ ὠρολόγι εἰς τὸ ἓνα χέρι και με τὸ αὐγὸν εἰς τὸ ἄλλο. Τὸ νερόν βράζει... ἤλθεν ἡ στιγμή. Ἄλλ' ἡ ἀφηρημένη κάμνει λάθος εἰς τὸ χέρι, και ἀντὶ τοῦ αὐγοῦ, ρίπτει εἰς τὸ νερόν τὸ ὠρολόγι.

Μετ' ὀλίγον, διὰ νὰ ἰδῆ ἂν ἐπέρα- σαν τὰ πέντε λεπτά, ἀνοίγει τὸ ἄλλο χέρι και ἀντικρύζει τὸ αὐγόν.

— Ὡ τί ἔκαμα! λέγει καθ' ἑαυτήν. τὸ ὠρολόγι βράζει ἔς τὸ μπρίκι, και τὸ αὐγὸ μού χρησιμεύει γιὰ ὠρολόγι!

Καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῆ, εἰς τὴν στιγμήν τής παραφορᾶς, κτυπᾷ τὸ μέτω- πον με τὸ χέρι ποῦ ἐκρατοῦσε τὸ αὐγόν. Καὶ ἰδοὺ τὸ αὐγὸν σπάζει ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον, ἀσπράδια δὲ και κιτρινά- δια καταβαίνουν ὡσεὶ ρυάκια ἐπὶ τοῦ προ- σώπου τής Βαρβάρας.

Τί εἶπεν ἡ μητέρα, ὅταν εἶδε τὴν κόρην τής ἔτσι πασαλειμμένην και ἀ- γωνιζομένην νάνασθῃ τὸ ὠρολόγιον ἀπὸ τὸ μπρίκι, ὅπου τὸ εἶχε βάλῃ νὰ βράσῃ; Η ἱστορία δὲν ἀναφέρει, ἀλλὰ τὸ μκντεύει κανεὶς εὐκόλως.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ «ΜΙΚΡΟΤΡΑΓΟΥΔΑ»

Η ΚΑΡΔΟΥΛΑ

— "Έχεις και σύ, ὅπως κ' ἐγώ Στο στήθος σου, μαμμάκα, Μικρὴ καρδουλά αδιάκοπα Νά κἀνῃ τίκι-τάκα;» — Βάλε ταῦτάκι σου ἐδῶ Νάκουσης πῶς χτυπᾷ Τῆς μητερούλας σου ἡ καρδιά Ποῦ τόσο ὄσ' ἀγαπᾷ! Κάθε παλμός τής μουστικός Εἶνε γιὰ σένα, φῶς μου, Μιά προσευχὴ ἐγκάρδια Στῆ Δέσποινα τοῦ κόσμου, Αὐτὴ ποῦ δλα τὰ παιδιά Τοῦ κόσμου ἀγαπάει, Στὸ βίῳ σου, παιδάκι μου Χρυσό, νὰ σε φυλάῃ.»

Η ΦΩΛΙΤΣΑ

Κάτου ἔς τὸ περιβολάκι Ἦνεν ἓνα τόσο δά δεινδράκι Εἶνε μιά μικρὴ φωλιά, Κι' ὄλη μέρα ἔς τὰ κλαδάκια Κελαδοῦνε δυὸ πουλάκια Με χαρούμενη λαλιά.

Καὶ ἡ ἀνοίει σὰν φθᾶσῃ Κι' ὄλα τὰ κλαδιά σκεπάσῃ Καταπράσινη στολή, Ἦ καὶ μὲν ἡ μητερίτσα Μέσα ἔς τῆ ζεστὴ φωλιτσα Κάθετα σιωπῆ ἡ.

Ταῦγουλάκια τής ζεσταίνει, Ἄνυπόμονῃ προσμένει Πότε νάβγουνε πουλάκια, Κ' ὕστερα δυναμωμένα Ὅμορφα και φτερωμένα Νά πετοῦνε ἔς τὰ κλαδάκια.

† ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ ΜΑΣ

Η προθεσμία τής ἀνανεώσεως και τής ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἔτος 1903 με δλα τὰ προνόμια και με δικαί- ωμα συμμετοχῆς εἰς τὰ Λαχεῖον τῶν Δώρων τής Διαπλάσεως, καθὼς και ἡ προθεσμία τοῦ Β' Διαγωνι- σμοῦ Ξεσπαθώματος, παρατεῖ- ν ο ν τ α ι μ ἔ χ ρ ι τ ἔ λ ο υ ς Φ ε - β ρ ο υ α ρ ῖ ο υ ἔ. ἔ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητής : — Λοξία, δὲν διαβάσεις! Ὁ Λοξίας : — Διαβάξω, κύριε καθηγητά... Ὁ Καθηγητής : — Ἐ, ποῦ εἶνε λοιπὸν οἱ βαθμοὶ σου; Ὁ Λοξίας : — Στὸν κατάλογο, κύριε κα- θηγητά.

Ἐστὴν ἡμέρα τοῦ Γραναῖο

Ὁ μικρὸς Πέτρος, ὅταν εἶδε μίαν ἡμέραν τὸ ὑποκάμισόν του ἀπλωμένον ἐξω και μου- σκευμένον ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἐξεδήλωσε χαρὰν μεγάλην.

— Μὰ γιὰ τί χαίρεσαι; τὸν ἠρώτησαν. — Χαίρομαι, ἀπεκρίθη, γιὰτὶ ἂν ἦμουσι κ' ἐγὼ μέσα ἔς τὸ ποκάμισο, θὰ ἐβρεχόμουσι. Ἐστὴν ἡμέρα τοῦ Κόμπου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΘΡΙΑΜΒΟΣ τὸ πρῶτόν μας φυλλάδιον! Ὁ- λοὶ μοῦ γράφουσι ἐνθουσιᾶσως διὰ τὴν ὥραν, τὴν τερπνὴν, τὴν διδακτικὴν και ὀρεγίμων ὕλην, ἡ ὅποια ἐγκαινίζει τὸ ἔτος 1903. Καὶ τὸ χα- ρακτηριστικώτερον εἶνε, ὅτι οὔτε δέκα συνδρομη- τὰί τής «Διαπλάσεως» δὲν παρητήθησαν— ο ὕ τ ε δ ἔ κ α ! Αὐτὸ εἶνε ὄλιγοδύλου προσηγορῆς, και τὸ ἀποδίδω εἰς τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα, και εἰς τὴν ἐκτάκτως ὥριαν ἐφετεινὴν ὕλην.

Ἐχω ἀκόμη νάνηρω μερικὲς πρωτοχο- ριᾶτικὰς κάρτες, αἱ ὅποια καθυστέρησαν. Εἶνε τῶν ἐξῆς : Νίκου Ἀθανασίου, Κυριακῆς Παπαδοπούλου, Τυδέως και Πέτρας Σκαν- δάλου, τοὺς ὅποιους εὐχριστῶ ἀπὸ καρδίας.

Ἀκούσατε τώρα τί μοῦ γράφει τὸ θυμὰρ τοῦ Καραμπαιμπᾶ : «Ἐνθ' ἦμην ἀκόμη μαθητῆς, τὸ μόνον ὄνειρόν μου ἦτο ἡ ἐκ τοῦ Γυμνασίου ἀ- πλόυσίς μου, διότι ἐσκεπτόμην ὅτι μετὰ περι- σσότερας ἀνεύσεως θὰ ἦδυνάμην νὰ δράσω ὡς συν- δρομητῆς σου. Συνεπληρώθησαν ἤδη τέσσαρα ἔτη ἀπότου, πεισθεὶς ὑπὸ τής ἀδελφῆς μου, παρεχώρησα εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν μου, χωρὶς ὅμως νὰ παύσω ν' ἀκολουθᾶ κατά βῆμα τὰς προόδους σου. Ἦδη εἶμαι φοιτητῆς, και δύνα- μαι ν' ἀποσιωπῶ περισσότερον εἰς σέ.» Καὶ ἔπει- τα, μερικοὶ ἔχουσι τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Διαπλάσις εἶνε διὰ τὰ παιδάκια!

Εἰς τὸ Λαχεῖον τής Μουσικῆς Ἐταιρείας, ἡ φίλη μου Ἀρεμῶν τῶν Πατησίων ἐκέρδισεν ἓνα βάζο με μενεζέδες και ἓν Ἡμερολόγιον. Εἰς τὸ τέλος ὅμως ἄλλαξε τὸ Ἡμερολόγιον με μίαν μπομπονιέραν γεμάτην μπομπονία. Αὐ- τὸ δὲν σημαίνει ὅτι εἶνε ὄλιγον... λιχουδί- τσα! Ἄλλὰ εἰς τὴν ἡλικίαν τής ἐπιτρέπεται! Ἦρεπαι νὰ ξεῦρεται, ὅτι ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου προστέθη ἀκόμη μία κοσμοπολί- τος εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀγαπητῶν μου συνδρομη- τῶν : εἶνε τὸ γνωστὸν σὰς Τριφύλλι. Ἄλ- λά νομίζετε ὅτι δι' αὐτὸ ἔπαυσε νάσχολεῖται με

εἰ μοῦ; Κάθε ἄλλο! Ἀπέναντίας ἐνδιαφέρεται πολὺ, και πρὸ ὀλίγου μάλιστα μοῦ ἐνέγραψε τέσσαρα νέας συνδρομητικὰς τὴν εὐχριστῶ θερμῶς.

Μὰ βλέπεισι λοιπὸν, Σπαρτιατικῆς Χειρῶν, ὅτι εἶνε ἔδικα τὰ παρὰ πᾶσα σου; Πᾶς θέλεις νὰ σου δημοσιεύσῃ τὰς προτάσεις σου ἀφοῦ εἶνε παρὰ τὸν Κανονισμόν; Αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν γίνονται πάντοτε ὀριζόμεναι, πρὸς ὀριζόμενα ψευδώνυμα. Ἄλλὰ σὺ μοῦ γράφεις : «Ζητῶ ἀνταλλαγὴν με ὄλους τοὺς βραβευθέντας (ποῦ) και με ὄλους τοὺς ἐν Λαρίσῃ συνδρο- μητὰς.» Τοιαύτη πρότασις μόνον εἶνε τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας εἰμπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ.

Βεβαίως, Ἀφρικανικῶς Ἦλιε, πρέπει νὰ γίνωνται κατ' ἔτος δύο και τρεῖς Κυριακαὶ, διότι εἶνε ἐκ τῶν ὀριζοτέρων Διαγωνισμῶν. Ἄλλὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη δὲν κατώρθωσα νὰ κάμω παρὰ μόνον ἀπὸ μίαν, ἕνεκα διαφόρων ἐμποδίων, ἔξορίας Ἀνακίαν, κτλ. Φέτος ἐλπίζω νάνακλη- ρωσῶ τὴν ἔλλειψιν.

Ἦ Ἀσπρόδα, τὸ καλὸ μοῦ τὸ κοριτσάκι, ποῦ εἶνε ἀκόμη ἄρρωστο, ἀνεύεωσι και πάλιν τὴν συνδρομὴν τὴν και ἀγόρασε και τὴν «Νι- ταν» διὰ νὰ διαβάξῃ και νὰ παρηγορηθῆ. Ὁ Θεὸς νὰ το κάμῃ γρήγορα καλά, τὸ καλὸ μοῦ τὸ κοριτσάκι, ποῦ τὸ ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ...

Λοιπὸν, ὅσοι ἐδυσπιστήσατε πρὸς τὴν πλη- ρορορίαν τής Ροδίας Κυρηνηίδος, ὅτι ὑπάρ- χουσι και κόκκινια... καναρινία, μάθετε ὅτι ὑπάρχουσι ὄχι μόνον κόκκινια ἀλλὰ και στακτιά (γκρί). Αὐτὰ με διαβεβαίωσάν σήμερον διὰ τοῦ ἐπιστημοτέρου τρόπου ἡ Ροδία Κυρηνηίς, και ὑπόσχεται μάλιστα ὅτι θὰ στείλῃ εἰς τὸν Λο- ξίαν ἓν αὐγὸ κόκκινιο... ἀλλὰ μετὰ τρεῖς μῆ- νας ἡ μᾶλλον δύομηνος.

Φαντασθῆτε τώρα και τὸν φόβον τής Ψάρας Λούλας, ὅταν, πρὸ τινῶν ἡμερῶν, κατὰ τὴν ἐπισκεψὴν τῆς εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον τοῦ Φαλήρου, εἶδε μίαν ἀρκουδαὴν νὰ ἔβη ἔξω ἀπὸ τὸ κλουβὶ τής! Τί ἔκαμε; Τὸ ἔδρα- στὰ πόδια, φυσικὰ, και δὲν ἐσταμάτησε παρὰ μόνον ὅταν ἓνας κύριος τῆς ἐβελικώσεως ὅτι ἡ ἀρκουδα εἶνε ἡμερῆ. Καὶ ἐπιλέγει : «Πολὺ ἄσχημον αὐτὸ νὰ βγαίνουσι ἐξω αἱ ἀρκουδαὶ διότι ἔτσι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἡμερῆ, ὅπως ὅταν τοῦ το εἰποῦν ἡμπορεῖ νὰ πάθῃ, ὅπως ἐγὼ ποῦ εἶμαι τόσο φοβητῆς!» Μὰ νὰ μὴ εἶσαι φοβητῆς— αὐτὸ εἶνε τὸ ἀπλοῦστερον.

Ὁνειρον Θερινῆς Νυκτὸς, μερικαὶ πληρο- φορία σου εἶνε ἐξ ἐκείνων, αἱ ὅποια τοῦ λο- ποῦ δὲν θὰ δημοσιεύονται, ὡς ἐδήλωσα εἰς τὸ ἰον φυλλάδιον. Εὐχριστῶ εἰς π. χ. τοὺς συχα- ρέντας σου διὰ τὴν Πρώτην τοῦ ἔτους διὰ τῆς Διαπλάσεως σὲ συνεχάρησαν; ὄχι! τότε διατί θὰ τοῦ εὐχριστῶσις διὰ τῆς Διαπλάσεως;

Διὰ νὰ μὴ νομίσουσι ἐν τῷ ἔξωτερον καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις συνδρομητὰί δι' ἐβράδυνα νά- ποστεῖλω τὸ φύλλον ἡ ὅτι πταίει τὸ ταχυδρο- μείον, πρέπει νὰ σὰς εἴπω ὅτι τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ 1902, ὁ Πίναξ, τὸ α'. φυλλά- διον τοῦ 1903 και τὸ σημερινόν, ἐτυπώθησαν ἀργότερα τῶν χρονολογιῶν τῶν, ἕνεκα τῶν ἔορτῶν και συσσωρευθεῖσας ἐργασίας εἰς τὸ Τυ- πογραφεῖον. Τὸ ἴδιον ἴσως θὰ συμβῆ και με τὸ ἐπόμενον ἄλλ' ἀπὸ τοῦ 5ου φύλλου θὰ εἰσελθω- μεν εἰς τὴν τάξιν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχο- μαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου και εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : Δεβετάνον Χαλκίδος (Σ. Κ.) Ἰζμὴ- Οἰετ (Α. Κ.) Ὁλυμπον (Ν. Ν. Σ.) Παλλικαρί τῆς Φαικῆς (Μ. Μ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον.) Κερθῶν Ἐρημῆ (Α. Α. Π.) Ἰάννην Μά- στορον (Ι. Μ.) Χιονομένην Κορυφῆν (Β. Π. αὐτὸ προτιμῶ.) Ἰωδιδὸς Κοκκιάκι (χωρὶς ἀρχικὰ!) Ὀχθη τῶν Σηκουάρα (Ψ. Ψ.) Διαγυτικῆν Καρδίαν (★+), Νεαρόν Ἠθο- ποιῶν (Θ. Σ.) Αἰγιαλὸν Μεθωρον (Ι. Α. Α.

σοῦ ἐκλέγω τὸ πρῶτον, τὸ ὅποιον βεβαίως θὰ προτιμᾶς και σὺ.) Ἀρεμῶν τῶν (Τ. Κ.) Μυ- σωτιδα (Μ. Ι. Κ. αὐτὸ προτιμῶ.) Κερθῶν τῆς Ἐρημῆς (★ τὸ προτιμώτερον τὸ ἔχει ἄλ- λος.) και Ἰαπόνην τοῦ Λοιδίου (αὐτὸ, ἂ- νεν ἀρχικῶν, ὡς ἐπιθυμῆς.)

Ἄλλα καὶ ψευδώνυμων : Αἰγυπτιακῆ Μοῦμα (Γ. Β. αὐτὸ ἐξέλεξα.) Αἰ-Λαίφ τῆς Νεαπόλεως (Ναί +), Δόξα τῆς Ἑλλάδος (Χ. Α. ὀριζοτάτη ἡ ἐπιστολή σου [ΕΕΕ] μοῦ ἤρσεν ἰδιαίτερα : ἡ εὐχὴ σου : «νὰ ζήσω τό- σα πολλὰ και εὐτυχῆ χρόνια, ὡστε νὰ εἶμαι ἡ χαρὰ και ἡ εὐτυχία τῶν ἀπογόνων σὰς» αὐ- τὸ, ξεῦρεται, ἐξελιγμένη ἦν διὰ τοὺς παλαι- οὺς, διότι πολλοὶ γομεῖ, πολλοὶ μου συνδρο- μητὰί, ἐγγράφουσι σήμερον τὰ παιδιὰ των!) και Δοξὲ δ' Ἀλανῶν (Α. Β. Γ.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι : ὁ Ἀήτετος Ἑλληὴν ἔρωτᾷ τὸν Γαλατσιώτικον τί σημαί- νει τὸ ψευδώνυμόν του, διότι ἔχει μεγάλην περιέργειαν.— ὁ Λοξὸς δ' Ἀλανῶν ἐπιθυμῆ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ναβαδάκη ἢ ἀνταλ- λαγῆς Μ. Μυστικῶν.— ἡ Μυστηριώδης Φύ- σις πληροφορεῖ τὴν Ἐρημιίδα ὅτι δὲν κα- τώρθωσε νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ και διὰ τοῦτο ζη- τεῖ τὰρχικὰ τῆς.— ὁ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης ἀντιχειρετᾷ τὸ Λουδοδὶ τῆς Καρδίας και τὸ πληροφορεῖ ὅτι ὁ Ἰάσω εἶνε καλά και μεγα- λώνει.— ἡ Ἀλλοπρόσαλλος εὐχεται εἰς τὴν Ζαππίδα νὰ δρέψῃ φέτος ἄφρανα ἔρωτᾷ δὲ τὴν Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρον ἂν ἐτελειώσῃ τὰ ταξείδια τῆς.— ἡ Ἰδαρικῆ Γλυκῆς ζη- τεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰσοκρίμου τῆς Βραζελώνης δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν.— ἡ Ἐρημος Σαχάρα χαιρετᾷ τὴν Ἀμυδρὴν Ἀμυδρῆν και τὴν ἔρωτᾷ πότε θὰ φέρῃ τὸ ταχυδρομείον τῆς δελτίαρι;— ὁ Ἄν- Ἄν- Χὰν πληροφορεῖ τὸ Πότος Εἰμαὶ ὅτι γνωρίζει ποῦ εἶνε!— ὁ Ἀ- φρικανικὸς Ἦλιος ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Παι- δικῆς Χαρᾶς και τῆς Ἀφροδίτης Θαλάσσης, και συχαίρει τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος διὰ τὸ Ἀρθρον Βραδείον.— ἡ Ἀθήνα Καρδία πληροφορεῖ τὴν Ἀφρὴν τῆς Κερκυρας ὅτι ἀνα- λυόμεναι νὰ τὴν προμηθεύσῃ ἓνα σκυλάκι, ἀλλ' ὑπὸ ὄρου.— ἡ Διονυσία Πηγῆ δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀρειῶν Θερινῆς Νυκτὸς προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν και περιμένει ἀναπαύτως ἐπι- στολήν του.— ὁ Δελαμιλ χαιρετᾷ τὴν Ἀποπτά- σαν Ἐλπίδα και Μαύρην Προσωπιδόφορον και τὰς πληροφορεῖ ὅτι τὰς γνωρίζει κάλλιστα.— ἡ Ψάρα-Λούλα εὐχαριστεῖ τὴν Ζαππίδα διὰ τὸ Π. Πνεῦμα και ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς δι' ἀν- ταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν.— τὸ Ὀνειρον Θερι- νῆς Νυκτὸς ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Σίρ Ἀδ Φα- λονάξ.— τὸ Ταπεινὸν Γαλασιμὶ ζητεῖ ἀλληλο- γραφίαν με τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος.— ἡ Ἠῆσος τῶν Φαιδίων ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Ναυσικᾶς.— ἡ Παιδικὴ Χαρὰ πληροφορεῖ τὸν Ἀφρι- κανικὸν Ἦλιον ὅτι δὲν εἶνε μὲν ἐκείνη, τὴν ὅποιαν ὑποθέτει, ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ του Ἀ. ἦτο ἄλλοτε φίλη τῆς.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλ- λάξουσι : τὸ Θαλασσινὸν Λουδοδὶ με τὸ Κεντρί, Σερπαντῆν, Ἐρυθρὸν Νέφος, Θα- λασσινὸν Ζωγράφον και Λουδοδὶ τῆς Καρδίας.— ἡ Θερινὴ Βροχὴ με τὸν Αἰ- θέρα, Ρόδιον Δόκιμον, Ἀταβύριον Ρόδου, Θεωκοδίδην τὸν Ἰστορικὸν και Ἀμαρλλιίδα.— ὁ Χωλδὸς Διάβολος με τὴν Κοπηλάτιδα Κύθνον, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Καλλιδέα Ἀμοκοντόρον, Ἐρυθρὸν Νέφος και Ἄγρον Περιστεράκι.— ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου με τὸ Ταπεινὸν Γαλασιμὶ, Σανθὴν Μανρομμά- ταν, Κελαροζοσαν, Κρήνην, Δωρητῆν Ὀ- τειρον και Σερπαντῆν.— τὸ Μεσολλογγιτάκι με τὸ Ἄρθος Μαίον και Ἀντιγόνην.— ἡ Ἀ- μαρλλιίς με τὸν Πειρατῆν τοῦ Εὐβοικῶν και Τυδέα.— ἡ Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου με τὴν Μελα-

χρουντῆν Γλανκώτιδα, Χρυσανθεμίδα και Κο- ρινθιακὸν Κῆμα.— ὁ Διαβολοματῶν με τὴν Ἀντιγόνην, Τραγιάσαν, Ἰερολοχίτην, Πέδρο τοῦ Παγρασοῦ και Βοσκὸν τῆς Ροδό- πης.— τὸ Λουδοδὶ τῆς Καρδίας με τὸν Μαυροβύλιον Κόλπον, Μεσημβριὸν Ἀκτῆν, Ξενιτευμένην Συναπλᾶ, Ἄλος τῆς Κρη- σῆς και Ἀριστον Ποδηλάτην.— τὸ Σπῆ- λαϊον Δοξαπατῆ με τὸν Ἰσοκρίτον τῶν Ποτικῶν, Φροῦ-Φροῦ, Λέοντα τῆς Φλωρεντίας, Μαγικὴν Εἰκόνα και Δο- ρητῆν Ὀρειῶν.— ἡ Λαίρις τοῦ Ὁραίου με τὴν Ἡομερίδα τοῦ Παπαχαϊκοῦ, Ἰση- μερινὸν τοῦ Κόσμου, Ἀριστοκράτιδα Ρομα- νίδα, Ἰδαρικῆν Γλυκῆτα και Ζιζάνιον Γυμνασιῶν.— ἡ Μεσημβριὴ Ἀκτῆ με τὸ Νευροπαστορ, Πράσινον Χαβιάρι, Στάνλεϋ, Λαίριδα τοῦ Ὁραίου και Ἐρημιίδα.— ἡ Διονυσία Πηγῆ με τὸ Τσομπριμπίμ, Πα- ταράξ, Ἠλεκτρομῶν, Ἀνθρᾶν Γκαζὲ και Λεωιασμένην Πελερίαν.— τὸ Αἰ-Λαίφ τῆς Νεαπόλεως με τὸ Τρεμοσθένον Ἀστέρη, Τρα- ταν τοῦ Εὐρίπου, Γλυκῆλλον Ὀρον, Βοῶ- πιδα, Ἦραν και Κορινθιακὸν Κῆμα.— ὁ Δοξὲ δ' Ἀλανῶν με τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Εὐτυ- χίας και Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης.— ὁ Νια- γάρας με τὸ Κεντρί, Τυδέα, Κελαιδόστραν και Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης.— ἡ Ἰδαρικῆ Γλυκῆς με τὸ Ἀταβύριον Ρόδου.— ἡ Ἀρε- μῶν τῶν Πατησίων με τὴν Μιράνταν, Πύ- ραρον, Κορδαλλὸν και Αἰ-Λαίφ τῶν Πα- τησίων.— ὁ Βεργίγιος Πορθμὸς με τὸ Μῆ- μου Ἄπτον και Κελαιδόστραν.— ἡ Πάλλουσα Καρδία με τὸ Ἀνθοφόρον Κανιστορον, Ἐμι- ράλλαν, Ἀμαρλλιίδα, Κοκασμόρον και Ἐ- ρυθρὸν Νέφος.— ἡ Ψάρα-Λούλα με τὴν Ἀφ- ρὴν τῆς Κερκυρας.— ἡ Ζωηρὰ Φλοῦ με τὸν Γλυκῆλλον Ὀρον και Κεντρί.— ἡ Ἐτυνητῆς Θρητῆ με τὴν Ἀφρὴν τῆς Κερκυρας, Γλυκῆ- λαλον Ὀρον, Σοφὸν Πιττακόν, Ἀθῶν Καρδίαν και Κεντρί.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διά- πλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Μικρὰν Ἀκα- ρολλιίδα (ἐγκρίνω, ὡς βλέπετε, τὸ προτιμώμενον ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου.) Ἑλληνικὸν Ἐ- βιδαφος (ἐγκρίνω ψευδώνυμον διὰ τὸν ἐξάδελφόν σου και ἰδὲ το.) Κυματίζουσαν Ὀχιάσσαν (ἔτσι εἶνε, φαίνεται ἡ Τύχη σὲ πέρνει ἀκόμη γιὰ μπεμπέ.) Μυστηριώδης Φύσιν (εὐχριστῶ διὰ τὰς ὄψεις εὐχὰς.) Δαλαγυριᾶν (γράφε μου λοιπὸν ὄσακι εὐκαίρη.) Αἰθέρα (βραβεῖον ἔ- στυλα.) Κόρην τοῦ Μοργιᾶ (εὐχριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) Νιαγάρα ([Ε] διὰ τὴν ἔξυπνην ἐπιστολήν.) Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης (ἄς εἶνε... ἀλλ' αὐτὰ τὰ μυστικὰ δὲν βαστοῦν πολὺ.) Ἀλλοπρόσαλλος (θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα, με φθοδῶσαι, και δὲ βαρύ- νομοι ποτὲ τὴν φλυαρίαν σου, ἡ ὅποια εἶνε τό- σον... σὺντομη!) Μικρὰ

